

EL PUNT **AVUI**+

El Punt Avui, 03/02/23

ALBERT PIÑEIRA BROSEL

ALCALDE DE PUIGCERDÀ (JUNTS)

“Un dels reptes és fer compatible la sostenibilitat i el creixement econòmic”

“Cal una reflexió per atreure nous sectors d’activitat a Puigcerdà i la comarca per diversificar l’economia i no dependre d’un monocultiu”

“Em prendré un descans, per pensar i reflexionar, però als que ens agrada la política no l’abandonem mai del tot”

Si a la gent no li garantim l’accés al primer habitatge, no la podem falcar al territori

Si volem retenir i captar sanitaris, calen solucions ‘ad hoc’, com un marc propi de relacions laborals

Dels Jocs interessa el llegat. Però s’han d’explicar bé i fer que el territori participi en les decisions

Toni Romero - PUIGCERDÀ

Puigcerdà és un dels caps de comarca que tindrà amb tota certesa nou alcalde o alcaldessa. El 10 de gener Albert Piñeira (Puigcerdà, 1980) sorprenia anunciant que després de tres mandats obre un parèntesi en la seva activitat política.

Per què no es presenta i quin és el seu futur polític?

Hi influeixen moltes circumstàncies, personals, familiars, professionals, d’institució, de partit, de grup, d’equip de govern..., i he arribat a dues conclusions. La primera és que ja fa 16 anys que soc a la Diputació de Girona, on ja soc el diputat més antic; soc a l’Ajuntament des del 2007, amb tres mandats com a alcalde, i en l’últim també he estat al Consell Comarcal. La vida són etapes i és bo per a tothom que les persones facin un pas al costat, per a les institucions i per a un mateix a títol personal, perquè la vida política dona satisfaccions però també maldecaps i és molt absorbent. No és habitual que alcaldes en actiu, i menys amb majoria absoluta, no aspirin a la reelecció. Personalment em convé una etapa de descans, de canvi d’aires, i també és positiu per a les institucions i l’Ajuntament. Destí? No el sé, em prendré un temps de descans, per pensar i reflexionar. Però als que ens agrada la política no l’abandonem mai del tot. I de política se’n pot fer des de les institucions i des d’altres àmbits.

Què haurà deixat pendent?

Quedaran encarrilats però encara per executar els habitatges de protecció oficial al sector de la Pedragosa. És de les necessitats més importants de la Cerdanya. S’haurà de continuar la remodelació de l’espai públic, que és una de les coses on hem destinat més diners. Puigcerdà és a 1.200 m d’altitud, hi neva, hi glaça i hi fa fred. Per tant, la vida útil de l’espai públic és menor i tot es deteriora més. Hem invertit molts diners en equipaments municipals, però un dels que quedarà per completar és l’edifici de l’Ajuntament. Deixarem encarrilat el nou contracte de neteja però l’haurà d’implementar un nou equip. Un altre capítol començat i no completat és establir la plantilla per reduir la temporalitat. I cal una reflexió per atreure nous sectors d’activitat a Puigcerdà i la comarca per diversificar l’economia i no dependre d’un monocultiu.

La premissa per arrelar la gent al territori és que hi hagi habitatge assequible i la Cerdanya és la segona comarca catalana amb el preu més alt.

L'accés al primer habitatge és un dels grans problemes a Puigcerdà, a la Cerdanya i a les zones turístiques. No és una competència pròpiament municipal, però tenim algunes eines. A través de la borsa d'habitatge gestionem molts habitatges de lloguer social. Hem creat un pis per atendre emergències, desnonaments. Hem comprat pisos i n'hem rehabilitat per ampliar el parc públic. I alguns habitatges que es gestionaven a través de l'agència catalana ara els gestionem des de la borsa municipal i guanyem agilitat. Tenim instruments de planejament i hem aprovat una modificació al sector del Mas dels Estornells que ens permetrà disposar d'habitatges de protecció oficial. Els 144 habitatges de la Pedragosa... Si a la gent no li garantim l'accés al primer habitatge, no la podem falcar al territori.

L'hospital transfronterer està satisfent les expectatives?

És un projecte molt important que va més enllà d'un edifici: és la realització d'un projecte territorial de salut. Té un gran avantatge, que tenim un edifici molt millor i que som el primer hospital transfronterer d'Europa. Els metges parlen el mateix llenguatge i normalment les dificultats venen de l'àmbit administratiu, per integrar dos sistemes, dos col·lectius professionals, dos models jurídics. És un gran projecte, sí, però també té reptes, com l'ampliació de la cartera de serveis, l'agilitat en la presa de decisions, les relacions laborals perquè hi conviuen professionals de diverses procedències i hi ha *gaps* salarials... Necessitem solucions *ad hoc*, com un marc de relacions laborals propi. I no només per a l'hospital, sinó per a totes les institucions sanitàries i socials de la comarca, si volem retenir i captar sanitaris. Passats gairebé nou anys, és un bon moment per plantejar-nos com ens financem, com ens organitzem, quins serveis prestem, què ha anat bé, què no, com solucionem els *gaps* laborals, com som més eficients en la presa de decisions, com reduïm despeses d'estructura...

Què pensa l'Ajuntament sobre què cal fer amb els 7 milions de l'herència Bonada-Enrich?

És molt bona notícia. Són gairebé 7,3 milions, 4 per a l'hospital i 3,3 per a la residència. És el 75% de l'herència i se'ls ha d'estar molt agraïts. No s'han de destinar a la despesa corrent perquè creariem distorsions, però sí a nous projectes i inversions. Després de tants anys, la residència necessita una posada al dia que és molt difícil d'encaixar en un pressupost anual. En canvi, una donació tan important permet afrontar-ho, i també impulsar nous serveis a l'hospital.

El model econòmic. La neu, la desestacionalització, l'esport, el turisme de cap de setmana...

S'està fent un procés de reflexió a l'Alt Pirineu basat en realitats compartides. La neu és un sector important d'activitat econòmica, però més que d'estacions d'esquí m'agrada parlar d'estacions de muntanya, com a concepte de 365 dies l'any. De desestacionalitzar se'n parla molt, i crec que ja hi som: tenim gent a

l'estiu, per Nadal, a l'hivern, pels ponts, per Setmana Santa, a la tardor, els caps de setmana. Potser queda pendent la primavera, però pocs llocs tenen una temporada turística tan llarga. Si pensem en el litoral, ni de bon tros. Puigcerdà és el centre comercial a cel obert més important del Pirineu català, amb 200 establiments, i l'oferta gastronòmica, d'hostaleria, oci o serveis, és important. Som dels llocs amb més competicions esportives i s'ha potenciat molt el turisme cultural. Hi ha al·licients tot l'any. Els reptes són uns altres, com fer compatible la sostenibilitat i preservació del territori amb el creixement econòmic, falcar població al territori o aconseguir que professionals liberals es puguin establir aquí, de manera que no passin cinc dies treballant en l'entorn urbà i dos aquí, sinó a la inversa. Hem de reflexionar sobre la necessitat d'alguna petita indústria, perquè el sector primari, agroalimentari, no és com abans però continua sent important. Però podem fer coses en matèria d'energia, d'aprofitament forestal. Defensem el projecte de jocs olímpics perquè ens dona una oportunitat de promocionar els esports de neu i gel, de situar el Pirineu en el mapa turístic i que ens vingui gent tot l'any. Perquè vingui t'han de conèixer, i nosaltres som molt potents en turisme interior però a nivell internacional ens costa més. No som una marca com els Alps o les Dolomites, però ho podem ser. Els Jocs seran una oportunitat de creació de llocs de feina i, sobretot, de desenvolupar infraestructures que s'haurien de fer igualment. Els Jocs passen però el llegat queda. I no ens interessen les dues setmanes dels Jocs, sinó el llegat. S'ha d'arreglar la via del tren i s'ha de fer el tercer carril entre Berga i Bagà. S'hauria de fer sense els Jocs, però els grans projectes són una oportunitat per accelerar. Banyoles i Olot havien de tenir carretera amb doble carril. Banyoles va ser subseu olímpica i la té des del 1992; Olot encara no.

Els festivals musicals són un nou filó?

Defensem que es facin festivals potents. Si és un, bé; si són dos, millor. Mirem de potenciar el turisme cultural i lúdic, en el cas dels festivals. Quants festivals de música hi ha a la Costa Brava i quanta gent mouen? Doncs potser podem replicar aquest model, a petita escala.

Els Jocs poden ser encara una opció victoriosa?

Crec que sí. Primer, perquè crec que hi ha una predisposició del Comitè Olímpic Internacional perquè es facin uns jocs d'hivern al Pirineu. En segon lloc, perquè el Pirineu és una de les poques gran serralades que no ha tingut seu olímpica. I en tercer lloc, perquè el model de jocs ha canviat. Abans es feien en una petita ciutat de muntanya i ara el model es basa en una gran ciutat amb tots els serveis, en aquest cas Barcelona, i que tingui una muntanya propera, i la muntanya més propera a Barcelona és la Cerdanya. A més, Barcelona té el segell d'haver organitzat uns grans jocs i hi ha consens que van ser positius per transformar la ciutat. Els Jocs han de ser positius per transformar el Pirineu, però aquest no és un projecte de la Cerdanya, és de país. Abans es pensava que podia oferir un territori a uns jocs olímpics. Ara hem de plantejar-nos que poden fer uns jocs per una ciutat o un territori. La sostenibilitat és molt important i per fer els Jocs no necessitem infraestructures esportives, ja les tenim. Però el que quedarà serà el tren. La nostra pot ser una

candidatura amb possibilitats d'èxit. Ara, s'ha de fer bé, i s'ha de millorar la participació del territori en la presa de decisions. I explicar bé el projecte a la ciutadania, cosa que no s'ha fet prou bé.

Què falta en termes de mobilitat?

Sempre reivindiquem el tren. Ara n'hem celebrat el centenari. Primer s'ha de desdoblar fins a Vic i Ripoll, després millorar-lo de Ripoll a Puigcerdà, que és el tram més complex. S'han de fer desdoblaments parcials i necessitem millorar puntualitat i reduir temps de trajecte perquè sigui una alternativa competitiva al transport privat. I millorar els vagons. Tenim la consideració de Rodalies, però un trajecte de més de 3 hores no pot ser rodalies, calen uns altres vagons. Defensem que l'ample internacional no arribi a la Tor de Querol sinó a Puigcerdà. Així els trens de Tolosa i París podrien arribar aquí i Puigcerdà seria un node important de comunicacions. El transport públic s'ha de concebre en xarxa i si arriba a Puigcerdà estaria interconnectat.

I tot això, com es fa?

Tenim un dèficit crònic d'inversions en infraestructura, i tenim retards. Cal completar el traspàs a la Generalitat i que sigui un traspàs real. Aniríem millor, perquè si observem les línies que són de la Generalitat estan més ben gestionades, més al dia. Però mentre això no passa, que es facin les inversions. Tercer carril entre Berga i Bagà? En som defensors. Connexió entre el túnel del Cadí i el túnel del Pimorent? Pensem que no cal, perquè trinxaria el territori i no es justifica. Tren fins a Andorra? Tindria un impacte paisatgístic molt gran i ara no toca. Primer s'han d'arreglar les línies existents. En l'àmbit local, tenim una orografia complexa, dalt d'un turó, molta densitat i carrers estrets, i l'aposta és fer i millorar aparcaments municipals i connectar amb ascensors el centre de la vila. Des del 2014 gestionem la zona blava i és més barata i hem impulsat un sistema de transport urbà de proximitat, però no tindrem temps de completar el funicular.

En què s'ha de reflectir que Puigcerdà sigui Comunitat Europea de l'Esport 2023?

En situar el Pirineu i Puigcerdà com a destinació esportiva i de turisme esportiu. En activitat, programes esportius per a tots els col·lectius. I s'ha de fer visible en alguna inversió. N'hem fet últimament, com la coberta nova de la pista de gel i la nova tanca que es posarà al maig. També al nou centre cívic i esportiu, que està en la tercera fase. N'hem fet un a Age, un a Vilallobent i ara toca Puigcerdà. També hem aprovat la modificació urbanística que permetrà construir una pista d'atletisme a Puigcerdà. Ens agrada que l'esport ens singularitzi. Al poliesportiu de Puigcerdà tenim més de 5.000 socis que amb una quota molt petita tenen una oferta esportiva molt gran.